

maalet. Jeg maa antage det efter det, Ministeren gjentagende Gange har udtalt, og efter, hvad han sagde for uogle Dage siden, at hvis vi vilde gaa frem, som det var forudsat i 1849, saa var der Fred. Vil Ministeren nu, efter at han har hørt, hvorledes man forstod Grundloven i 1849, altsaa en Repræsentation med Udgiftsbevillingsret og Skattebevillingsret, som det fremgaar af de citerede Udtalelser, at det forudsattes i 1849, vil Ministeren love og i Fremtiden holde, at han vil respektere det, saa forlanger jeg ikke nogen udtrykkelig Erkjendelse af, at Ministeren har brudt Grundloven. Deraf vil det nemlig afhænge, om det er sandt, hvad Ministeren udtalte, at det var en haard og uretfærdig Anklage, at hans Regjeringsystem tenderede i Retning af Absolutisme og gik ud paa at lue den almindelige Valgret. Ministeren har udtalt sig meget bestemt mod disse to Anklager, men det er jo ikke nok, at man selv har den Overbevisning, at disse Anklager ere uretfærdige, de maa virkelig være uretfærdige, og det er i hvert Fald aldeles nødvendigt for at forhandle med Regjeringen, at man er paa det Reene med, hvad der er bagved disse Klager, hvor megen Vægt de have, og jeg vil derfor med Hensyn til dette Spørgsmaal tillade mig ogsaa at gaa lidt nærmere ind paa Sagen.

Med Hensyn til Bevillingsretten vilde jeg gerne vide, hvori Forskjellen mellem Absolutismen og det, Ministeriet gjør, bestaar, det tror jeg vilde være den nemmeste Veie til at se, hvorvidt Regjeringsystemet er eller tenderer i Retning af Absolutisme. Jeg vil altsaa vide, hvori Forskjellen bestaar. Saa vidt jeg har opfattet Regjeringen, hylder den følgende Princip: Bevillinger, den har forlangt, dem tager den, naar de bevilges af Thingene, og det Samme gjælder, naar de nægtes af Thingene, og det Samme gjælder endelig, naar de ikke have forlangt dem, nemlig f. Ex. de 100,000 Kr., som skulle bruges til Undersøgelser i Kjøbenhavns Omegn, de toges paa forventet Tillægsbevilling, som ikke forventes, og det, hvad enten de bevilges af nogen Rigsdag, eller de aldrig i Evighed kunne ventes bevilgede. Jeg tror, at jeg kan subsummere alt dette under et eneste Udtryk: Man tager Alt, hvad man vil, enten det er forlangt eller ikke, og enten det er bevilget eller ikke, der er ikke Mere. Nu vilde jeg gerne vide: Hvori er Forskjellen paa det og paa Absolutismens Opfattelse? Det er mig ikke klart, jeg kan ikke se Forskjellen. Der er ganske vist et Budget, men der var ogsaa et Budget i Absolutismens Tid, lige siden 1841

var der regelmæssige Budgetter, altsaa mellem den Praxis, som nu er indført fra Ministeriets Side og Absolutismen ser jeg ingen Forskjel, aldeles ingen. (Afbrudelse). Der er et Medlem, der siger, at det ene er lovligt, det andet ulovligt, det tror jeg ikke, det kommer an paa for Ministeriet, det antager jeg ikke, at det lægger Vægt paa, jeg antager, at Regjeringen holder sig til Realiteten. Med Hensyn til det, man kalder Folkets Medbevillingsret, indser jeg ikke, at der er nogen Forskjel, jeg venter paa at faae Oplysning derom. — Naar jeg nu gaar over til Forholdet til den almindelige Valgret, vil jeg ogsaa sætte Pris paa, om Ministeren vilde oplyse mig om, hvorledes Hensynet til den almindelige Valgret vises ved den Art af Bevillinger, hvorledes Ministeren forstaar dette Hensyn, som han mener at vise den almindelige Valgret, eller hvorledes han mener at kunne sige, at det er ikke at lue den almindelige Valgret, naar man gjør det. Ministeren sagde udtrykkelig, at det, han gjorde, skete ikke for at lue den almindelige Valgret, men for at belære den. Men naar man søger at belære sine Medmennesker paa den Maade: Hvad enten Du vil det eller ikke, saa gjør jeg, hvad jeg vil, saa kan jeg ikke se nogen Forskjel paa denne Belæring og paa at lue, og derfor vilde jeg ogsaa gjerne vide, hvorledes der vises Hensyn til den almindelige Valgret. (En Stemme: Ministeren hører det ikke.) Det er det Samme, det er ligegyldigt. — Med Hensyn til foreløbige Love er Forholdet det Samme. Regjeringens hele Virksomhed bestaar jo i at skaffe sig Penge, udstede Love og udføre Love; naar det med Hensyn til Bevilling og Lovgivning skalde vise sig, at der bliver regjeret aldeles absolutistisk, saa veed jeg i Grunden ikke, paa hvilket Omraade der skalde regjeres konstitutionelt, der er ikke flere end de to. Med Hensyn til foreløbige Love er Forholdet dette, at der, saa vidt jeg kan se, er fuldstændig Overensstemmelse mellem Regjeringens Praxis der og Regjeringens Praxis med Hensyn til Bevillinger. Jeg skal blot i Forbigaaende for at høre enhver Tvivl om, hvorledes man i 1849 opfattede de foreløbige Love, henlede Opmærksomheden derpaa. Det er en bekendt Sag, at vi opfattede den foreløbige Lovgivningsmyndighed og Berettigelse dertil som afhængig af, om den kan siges at være benyttet i Henhold til den samme Betragtning, i Henhold til hvilken Regjeringen afholder Udgifter paa forventet Efterbevilling, altsaa i Forventning om Rigsdagens Godkjendelse eller, for at bruge et andet Udtryk, der er brugt gjentagne Gange af det